18. 2. 2026

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Slovenské mimosoudní řešení sporů podle nařízení EU o digitálních službách

Odstranili Vám příspěvek na platformě online? Omezili Vám viditelnost vloženého obsahu? Ukončili Vám celý účet? Kde? Třeba na Facebooku, You Tube, LinkedInu, Instagramu, TikToku či na jiné „velmi velké“ platformě online. Celkem jich je asi dvacet.

Vnímáte zásah jako zmar vynaložené práce či zmar propagace značky? Anebo dokonce jako osobní neštěstí?

„Neplakejte!“ Běžte do Košic! Ani tam nemusíte jet. Vyřídit to lze **online** a **česky** u:

Slovenské „neziskovky“ *Central European Appeals Hub n. o.,* (CEAH), sídlem v Košicích. Slovensky se představuje jako *Stredoeurópske odvolacie centrum, n. o.* Slováci nás předběhli.

Postup máte **zdarma**. Vyjma podání prokazatelně ve **zlé víře**.

O podání ve zlé víře, tzn. ve zlém úmyslu nebo z hrubé nedbalosti, by se jednalo například u činu nekalosoutěžního rázu v hospodářském styku. V úvahu by mohlo přicházet například šikanování nebo záměrné zahlcení informačního systému poskytovatele řešení sporů, a tudíž zlovolné omezení až vyloučení jeho hospodářské činnosti apod. Například s úmyslem získat soutěžní předstih či jinou neoprávněnou výhodu na trhu služeb.

Samozřejmě nelze vyloučit případy, kdy si sami přivodíme „digitální“ nepříjemnosti. Například vlastním nedbalým přístupem k informačním technologiím. Nikdo nejsme dokonalý. I zde by však mimosoudní řešení sporu mohlo napomoci alespoň v tom, že bychom zjistili, že ve skutečnosti o žádný „spor“ nejde. Navést by nás to mohlo k jinému věcnému řešení.

Nařízení EU o digitálních službách

Vycházíme z *nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (nařízení o digitálních službách),* které je známo pod zmezinárodnělou anglickou zkratkou DSA.[1]

Na mysli máme **soukromé střety** o vložený různorodý obsah, ke kterým docházívá na „velmi velkých“ platformách online, které provozují poskytovatelé ukládacích „služeb informační společnosti“.[2] Například irská obchodní korporace *Meta Platforms, Inc.,* pokud jde kupříkladu o její sociální sítě *Facebook* nebo *Instagram* s dopadem v EU. K podobným střetům léta docházívá i kdekoli jinde včetně „malých platforem“ online apod. Jejich řešení již ale nespadá do „velkého“, zvláštního, právního režimu, který zde máme na mysli.[3]

Citované nařízení EU o digitálních službách přineslo **zvláštní právní režim mimosoudních řešení soukromoprávních sporů za účelem jejich urovnání**. „Řešení“ sporu tak má spočívat v jeho „urovnání“. **Výsledek však není závazný**. Podobně tomu bývá u některých dalších již dříve právně zavedených způsobů mimosoudních řešení soukromoprávních sporů. Ačkoli výsledek řešení není závazný pro strany sporu, natož pro kohokoli třetího, přesto zpravidla přináší zásadní důsledky. Jak

je z dosavadní praxe převážně vidno, **podstatnou měrou obvykle ve prospěch slabší strany**, tedy ve prospěch uživatele služeb.

Nejprve se stručně zastavme u zákaznických reklamací ukládacích služeb přímo u jejich poskytovatelů (provozovatelů „velmi velkých“ platforem online).

Interní systém poskytovatelů platforem online k vyřizování zákaznických stížností

Nařízení se týká, krom jiných věcí, „velmi velkých“ platforem online. Rozsah nařízení se vztahuje nejen na členské státy EU, ale na celý Evropský hospodářský prostor; tzv. též na Norsko, Lichtenštejnsko a Island. Nařízení dopadá na konání téměř půl miliardy lidí. Nemluvě o obrovském počtu právnických osob.

Obecně je známo, že zásadní právně politickou roli při přípravě nařízení a směrnic EU, jedné z mnoha mezinárodních organizací, sehrává politický komisariát, Komise Evropské unie.

Citované nařízení upravuje **zvláštní reklamační postup** v případě, že by nastaly v něm uvedené následky vyplývající ze **soukromého rozhodnutí** poskytovatele služeb v **neprospěch příjemců služeb**, tj. spotřebitelů a jiných zákazníků. Například z rozhodnutí o odstranění určité informace, kupříkladu zákaznicky vložené fotografie nebo textu, pro její tvrzený nezákonný obsah nebo tvrzenou neslučitelnost se smluvně obchodními podmínkami služby.

Podstatné je, že poskytovatelé služeb musí zajistit, aby svá **odůvodněná rozhodnutí** činili pod dohledem „kvalifikovaných zaměstnanců, a nikoli výhradně na základě automatizovaných postupů“. Právně povahově se jedná o zvláštní požadavky **řádné odborné péče** neboli odbornické odpovědnosti.

Provozovatelé platforem, resp. poskytovatelé hostingových služeb, musí sdělit informace o možnosti mimosoudního řešení **sporu** podle zmíněného nařízení a o **jiných dostupných možnostech nápravy**; např. o mimosoudní nebo soudní ochraně práv spotřebitelských.

Reklamační postup, který je nařízením označen jako „stížnostní“, je podrobně upraven v čl. 20 cit. nař. Právně vzato se jedná o úpravu uplatnění zákazníkova **soukromého subjektivního práva z odpovědnosti za vady služby**, a to podle práva EU v právní síle nařízení.

Slovenské osvědčení pro účely poskytování mimosoudních řešení sporů

Zmíněná slovenská právnická osoba, *Central European Appeals Hub n. o., má* slovenskou právní formu neziskové organizace poskytující obecně prospěšné služby, ve zkratce „n. o.“.[4] Úředně je certifikována jako **poskytovatel mimosoudních řešení sporů** (ADR, *alternative dispute resolutions)* mezi uživateli (příjemci služeb) a provozovateli služeb „velmi velkých“ platforem online. Patří mezi *„out-of-court dispute settlement bodies“.*

Osvědčení, úřední certifikaci, provedla slovenská státní Rada pro mediální služby (slovensky Rada pre mediálne služby) podle slovenského zákona. Stalo se tak rozhodnutím ze dne 25. června 2025.[5] Rada pro mediální služby je slovenským státním koordinátorem digitálních služeb podle nařízení EU o digitálních službách z roku 2022.

Zvláštní právní postup mimosoudních řešení sporů podle nařízení EU o digitálních službách

právně povahově patří do celé, mnohem širší, **soukromoprávní soustavy alternativních řešení soukromoprávních sporů**.

Výrazem „alternativní“ zde rozumíme takový postup, kdy **spor v soukromoprávní věci** řeší jiná osoba nebo jiný orgán nežli soud či správní úřad. V českém právu ale máme zvláštní zákonné případy, kdy řešícím útvarem je určitý orgán veřejné moci, dokonce orgán státní. Podrobnostmi, mezi které spadá například zvláštní zákonné postavení České obchodní inspekce, se tu ale nezabýváme.

Obecně vzato, navzájem se, a to docela podstatně, **liší různé právní podoby alternativních řešení sporů** a zejména jejich **právní následky**. Odlišnosti se týkají i právních **postavení stran**, která nemusí být v každém zvláštním postupu oboustranně dobrovolná. Výjimkou zůstává rozhodčí řízení, které je již ze své právní povahy pro každého účastníka řízení dobrovolné. Anebo některé tribunály soudního typu, u kterých platí povinná účast pro jednu ze stran, a to pro tu, která má silnější postavení. Tak tomu je u tribunálu soudního typu (panelu) ve věcech sporů týkajících se doménových jmen v doméně .eu anebo u nás tuzemsky u finančního arbitra.

Vraťme se ke slovenské právnické osobě.

Rozsah činnosti námi zmíněné *Central European Appeals Hub n. o.* se týká celé EU a Evropského hospodářského prostoru. Používaným jazykem je vedle slovenštiny a angličtiny též **čeština**. Služba je cílena i na český trh. Slovenštině blízký jazyk může hrát roli při skutkovém a potažmo právním posouzení odstraněného nebo „moderovaného“ českého textu a jeho významu. Zdaleka ne vždy je vhodné používat elektronické překladače nebo umělou inteligenci. Účelný bývá hlavně **zdravý rozum lidské bytosti**, která je znalá a pečlivá neboli **odborně schopná**. A také je schopna poznat **přirozený smysl právní normy**, jak vyplývá z textu předpisu, a posoudit **právní přiměřenost** činů.

Náklady mimosoudního řešení sporů nese podle nařízení EU **poskytovatel ukládacích služeb** na „velmi velké“ platformě online. Náklady svého případného, nikoli povinného, právního zastoupení, si nese stěžovatel sám. Zásadně by se však nemělo jednat o urovnací službu, jejíž využití by vyžadovalo právní pomoc. Snad vyjma některých právně složitých případů nezákonného obsahu.

O jaké spory se jedná?

O protiprávní činy ze strany poskytovatele ukládací služby na platformě online. Neboli o příjemcem služby, zákazníkem, tvrzené **porušení smluvně obchodních podmínek** anebo o jím tvrzené vadné posouzení vloženého **nezákonného obsahu**. A to vždy činem, který by způsobil poskytovatel služby na úkor dotčeného postavení zákazníka.[6] Přivození následné újmy není nezbytné.

Příjemce služby **nemusí být spotřebitelem**.

Naznačený postup řešení se týká **jakéhokoli uživatele** služeb. Tedy například i české politické strany nebo českého spolku, jenž je zákazníkem. Nakonec zákazníkem těchto služeb bývá i stát prostřednictvím svého ministerstva či jiného orgánu veřejné moci.

Vše se právně odvíjí od již zmíněného nařízení EU o digitálních službách (DSA) z roku 2022 a od prováděcího slovenského zákona.

Dva slovenské právní otazníky

Chybka se vloudila. Zmíněný slovenský řešitel sporů se dopustil právní vady, která však nemá vliv na postup ani na výsledek řešení.

Ve svém veřejném jednacím řádu totiž **právně nesprávně** hovoří o „rozhodcích“, ačkoli se o rozhodce a o rozhodčí řízení právně vzato nejedná. Ani podle práva EU, ani podle práva slovenského (a taktéž ani obecně právně pojmově). Nejedná se ani o tribunál soudního typu, natož o soud. Používáním zavádějících „rozhodčích“ pojmů může být široká veřejnost uvedena v omyl, že výsledkem by snad měl být mezinárodně uznatelný rozhodčí nález (slovensky „rozhodcovský rozsudok“), který by snad byl exekučním titulem na úrovni právně srovnatelné s rozsudkem soudu. Věcně nejbližší by tomuto postupu zřejmě byla mediace. Ani o mediátory podle slovenského, ani evropského, práva se však nejedná.

Můžeme proto doporučit změnit jednací řád jeho dílčím uvedením do pojmoslovného souladu s nařízením EU, slovenským arbitrážním právem a zavedeným právním pojmoslovím.

Na okraj, podobné právně pojmové nejasnosti známe i od nás z doby před čtvrt stoletím. Tak trochu „nic nového pod Sluncem“. České nejasnosti vznikaly kolem původního smluvního nastavení mimosoudních řešení sporů týkajících se doménových jmen v doméně „.cz“. Zpočátku se u nás rovněž veřejně hovořilo o „rozhodcích“, ačkoli žádné takové právní postavení neměli. Až později, před více než dvaceti lety, jsme u nás skutečně přešli k rozhodčímu řízení podle českého arbitrážního práva, abychom se nakonec, po soudním zvrácení, opět posunuli jinam. Tzn. do běžného soukromého odborného rozhodnutí spojeného se zvláštním smluvním režimem.

Jinou věcí je požadavek slovenského řešitele sporů, aby před zahájením řešení sporu před ním stěžovatel **nejprve podal stížnost podle interního systému** příslušného poskytovatele služby. Příjemce služby by tedy měl nejprve uplatnit své právo z odpovědnosti za vady sjednané služby u poskytovatele služby. Zdá se, že se v tomto směru jedná o poměrně častý předpoklad i u jiných zahraničních poskytovatelů řešení těchto sporů. O jeho rozumnosti, sledující účelnost a hospodárnost, nelze pochybovat. V námi sledovaném slovenském případě není zapotřebí čekat, až a zda poskytovatel služby vyřídí reklamaci. Postačuje pouze to, že zákazník své reklamační právo uplatnil. Rozuměno postupem podle „interního systému“, tj. dle reklamačního řádu poskytovatele služby. Eventuální nevyřízení reklamace ze strany poskytovatele ukládací služby není na překážku mimosoudního řešení sporu třetí osobou.

Přesto všechno spatřuji **slabé místo** tohoto postupu, ačkoli je, zdá se, v praxi běžný.

Ne každý příjemce ukládacích služeb informační společnosti totiž bývá či by snad dokonce musel být dostatečně technicky (a nakonec i právně) zdatný. I věkové rozpětí jednotlivých uživatelů bývá značné. Podobně to můžeme říci o rozumové vyspělosti. Koneckonců, proč by měl být potenciálně každý uživatel služeb informační společnosti zrovna takto zdatný? Ostatně běžně lze různé reklamace podávat i osobně, telefonicky nebo dopisem. I přes značnou četnost světových případů stále se jedná jen o uplatnění soukromého subjektivního práva z odpovědnosti za vady. Zde podle soukromého práva EU.

Nikdo nejsme „otrokem“ technologizované společnosti a více nebo méně „přátelských“ či přívětivých technických nastavení u rozličných poskytovatelů ukládacích služeb informační společnosti. Pominout nelze ani to, že „interní systémy“ poskytovatelů služeb mohou být zbudovány tak, aby prvořadě posloužily soukromému, zejména obchodnímu, zájmu poskytovatele služeb. Nemluvě o možných technických chybách nastavení, o jeho výpadcích apod. Musíme proto uplatnit sociální cítění, aby se složitost systému či nepřehlednost nestala pro nikoho „pastí“.

V právní (a zákaznické) praxi se s podobnými jevy občas potýkáme i v podstatně méně důležitých případech.

Nemluvě o lidech se zdravotním postižením. Navíc kdokoli z nás může z jakéhokoli důvodu použít

ukládací službu na „velmi velké“ platformě online jen zcela nahodile či naprosto ojediněle, tzn. i bez zkušeností. Obzvláště se to týká spotřebitele, který je díky svému postavení právně brán za slabší stranu. Zdaleka nejde pouze o odborníky v oboru.

Představit si můžeme například odstranění rodinné fotografie zvláštní obliby na základě jejího vadného posouzení jako „škodlivého obsahu“, aniž by ovšem byl nezákonný.

Jistě, namítnout můžeme, že občasné reklamace bot u prodejce nelze svým rozsahem srovnávat s tisící a tisíci reklamací ukládacích služeb informační společnosti. Organizace „informační společnosti“ má sloužit lidem ku pomoci. Nikoli naopak. Provozovatel, který by s tím nechtěl být plně srozuměn, mohl by se věnovat jiné hospodářské činnosti za účelem dosahování svého zisku.

Bez ohledu na dílem kritická slova nebo jiné mínění o některých záležitostech musíme říci, že mimosoudní řešení sporu bývá obecně účelné pro jeho **rychlost, dostupnost a nenákladnost**. Například i „jen“ k **získání důkazu**, který by bylo možno, i bez ohledu na výsledek mimosoudního řešení sporu, použít například v soudním řízení aj.

Další poskytovatelé služeb mimosoudních řešení sporů

Mimosoudní řešení sporů v **češtině** rovněž nabízí řecký certifikovaný poskytovatel řešení sporů, jehož název zní *ADR Point*.[7] Již zmiňovaný irský *Appeal Centre Europe* (ACE) umožňuje použití kteréhokoli jazyka z EU, pokud jde o obsah podání. Postupy, formuláře a rozhodnutí jsou však vždy nabízeny jen v šesti jazycích, mezi kterými čeština (ani slovenština) není. Ostatní nenabízejí češtinu. Celkem je činných 9 poskytovatelů těchto služeb z různých zemí EU.[8] Po jednom z Malty, Maďarska, Irska, Rakouska, Itálie, Řecka a Slovenska a po dvou z Německa.

Na Slovensku by podle všeho mohl v dohledné době přibýt druhý poskytovatel mimosoudních řešení sporů podle DSA a slovenského veřejného práva.

Nedotčenost jiných způsobů řešení spotřebitelských sporů na trhu

Zvláštní soukromoprávní režim mimosoudních řešení sporů podle nařízení EU o digitálních službách **nevylučuje**, pokud by se jednalo o **soukromoprávní věc spotřebitelskou**, použití **mimosoudního řešení spotřebitelských sporů** podle práva EU a příslušného zákona členského státu EU.[9]

Vedle toho, co jsme zmínili výše o mimosoudních spotřebitelských urovnáních, lze **nezávisle podat žalobu u soudu** podle **bydliště spotřebitele**, třeba u Okresního soudu v Hodoníně podle českého občanského soudního řádu. Netřeba ji nutně podávat u příslušného irského soudu apod., i když i to by bylo variantně možné podle (častého) sídla provozovatele „velmi velké“ platformy v EU.

V dalším odkazuji na svůj příspěvek z roku 2022, uvedený v poznámce číslo 3.

Jen doplňuji, že **dokazování skutku** by bylo v řízení v soukromoprávních věcech prováděno podle patřičných pravidel o dokazování.[10] Co se týče dokazování ve věcech trestních, platily by zde jiné postupy.[11]

Zpoždění české zákonné úpravy

Postup mimosoudního řešení sporů ve smyslu nařízení EU o digitálních službách z roku 2022 u nás zatím není možný. Český „prováděcí“ zákon dosud nebyl přijat. Vládní návrh leží v Poslanecké

sněmovně pod poněkud podivným názvem „zákon o digitální ekonomice“.[12]

Nemáme ani uzákoněno postavení státního koordinátora digitálních služeb. Fakticky to ale již částečně dělá Český telekomunikační úřad.

Zpoždění přijetí tzv. prováděcího zákona bývá někdy spojováno s **politickou obavou** zneužívání právního postavení **„důvěryhodných oznamovatelů“** nezákonného obsahu *(trusted flaggers)* neboli **důvěrníků signalistů**. V současnosti jich je 50 z různých zemí EU.[13] Ze Slovenska se jedná o jednoho oznamovatele s názvem *Ochráň ma* ve slovenské právní formě občanského sdružení.[14]

Se stejnou či podobnou **politickou obavou**, jako dnes u nás, jsme se mohli a můžeme setkat i v některých jiných státech EU. Částečně bývá založena na špatné informační zkušenosti z nedávné doby pandemie, kdy bylo na některých „velmi velkých“ platformách online záměrně potlačeno šíření některých odlišných odborných názorů na způsob ochrany veřejného zdraví, nežli byly názory převážně politicko-mocensky a hospodářsky prosazované.

Politická obava je opřena též o to, že co je v určitém státu EU správně nebo soudně trestné, tudíž nezákonné, nemusí být takové v jiném členském státu. Nepřímo by tak mohlo eventuálně hrozit **rozšiřování trestnosti oklikou**, tzn. mimoparlamentní cestou, a tím pádem neústavně. Dlužno dodat, že žijeme v „době emoční“, kdy u některých lidí jde věcnost a právnost stranou.

Český „prováděcí“ zákon však nezmění veřejnoprávní postavení „důvěryhodných oznamovatelů“, mající již dnes dopad na celou EU a EHP. S mimosoudním řešením sporů to ani nesouvisí. Leda nepřímo, pokud by došlo k oznámení uložení tvrzeně nezákonného obsahu, a to k oznámení některým „důvěryhodným oznamovatelem“ a následně k zásahu provozovatele platformy proti uživateli služby.

Právně-politické rozpaky u nás trvají. A nelze říci, že by byly věcně zcela bezdůvodné. V jádru však stojí mnohem hlubší spor o povahu a současné pojetí jedné z mezinárodních organizací, Evropské unie, a to v jejím poměru k Vysokým smluvním stranám, členským státům, a k jejich státním svrchovanostem.

Role Českého telekomunikačního úřadu

Na okraj, Český telekomunikační úřad s tím vším příliš nenadělá, protože chybí zákon. I tak by ale Český telekomunikační úřad sám nesměl poskytovat služby mimosoudního řešení sporů, protože by to byl on, kdo by naopak osvědčoval způsobilost žadatelů o tyto služby.

Pošlete-li stížnost na porušení nařízení EU o digitálních službách, například kvůli vadnému, resp. neoprávněnému smazání vloženého obsahu, Českému telekomunikačnímu úřadu, postoupí ji příslušnému cizímu orgánu veřejné moci, tj. irskému regulátorovi podle (častého) sídla provozovatele „velmi velké“ platformy online anebo Komisi EU. Stane se tak za účelem veřejnoprávního šetření a eventuálního veřejnoprávního postihu. Takovou stížnost lze podat přímo.

Ale to vůbec nemusí být cesta k **soukromoprávnímu úspěchu při ochraně pohledávky na řádné plnění smlouvy**. Sledován tu je zásadně jinak nastavený veřejný zájem podle nařízení EU. Zejména je sledován výslovný veřejný zájem na ochraně před „systémovými riziky“.[15]

Jazykově může mást, že výraz „stížnost“ je v nařízení o digitálních službách použit v odlišných významech. Jednou jako uplatnění práva z vadného plnění smluvního závazku, kdy se právně jedná o pohledávku z oboru soukromého práva, po druhé coby obecné podání orgánu veřejné moci ve smyslu veřejnoprávním.

Druhý případ, jehož se u nás v současnosti někdy dovoláváme, má přitom zásadně srovnatelný právní význam, jaký u nás měla dřívější vládní vyhláška o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících, která platila v Československu a následně v Česku v letech 1958 až 2005.[16]

Koneckonců i podle českého občanského práva platí, že „uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného.“[17]

Dotčené **soukromé subjektivní právo na plnění** (pohledávka) se v takovém případě dostává do hry **leda nepřímo**. Správní trestání včetně eventuálního uložení pokuty ve správním řízení nebo jiná administrativně-právní opatření orgánu veřejné moci je něco jiného než ochrana pohledávky spotřebitele či jiného zákazníka při tvrzeném porušení obchodních podmínek anebo při tvrzeném vadném skutkovém či právním posouzení, co je veřejně zpřístupněným nezákonným obsahem.

Pozor ale na jednu právní věc, **potenciálně zaměnitelnou**, která s tím vším **nesouvisí**:

Český telekomunikační úřad ve **dvou zvláštních** českých zákonných případech upravených zákonem o ochraně spotřebitele sám působí jako orgán mimosoudního řešení (ovšem jen) spotřebitelských sporů. Děje se tak ve správním řízení u **služeb**:

a. **poštovních**,
b. **elektronických komunikací**.

Nikoli však podle nařízení EU o digitálních službách.

Například půjde o mimosoudní řešení ztracené poštovní zásilky nebo vadného připojení k internetu apod. A to podle zákona **podpůrně** až tehdy, pokud by **nedošlo k dohodě** mezi spotřebitelem a poskytovatelem služby. Jestliže by tedy mezi nimi nedošlo k vyřízení reklamace vadného plnění spotřebitelské smlouvy podle občanského zákoníku, popř. jiného zákona.

Závěr

Komise Evropské unie, která stála u zrodu nařízení o digitálních službách a která nese hlavní politickou odpovědnost za „jednotný digitální trh“, pojala tento trh v celém Evropském hospodářském prostoru věcně široce. Spadá sem též politický boj proti šíření škodlivého obsahu online, aniž by ovšem byl nezákonný. Tím pádem nám všem (a státním orgánům) evropský politický komisariát připravil obtížné a velké sousto. Týká se to i českých okresních soudů jako soudů nalézacích ve věcech spotřebitelských práv.

Dosti podobně se tomu stalo již dříve v úplně jiné oblasti trhu. Například u unijní veřejnoprávní úpravy „nekonečného“ množství doplňků stravy se zdravotními tvrzeními vzhledem k obsahu látky léčivých vlastností. Aniž by se mělo jednat o léčivé přípravky podle lékového práva. Unijní systém regulovaných výrobků je právně složitý i pro právníka.[18]

Podobně složitě je tomu v unijní úpravě audiovizuálních mediálních služeb včetně televizního vysílání a služeb typu „TV-likeness“.[19] A to vedle docela podrobné úpravy soukromoprávní, resp. závazkové.

Naskýtá se proto otázka **právní přiměřenosti** administrativní regulace trhu výrobků nebo služeb v Evropském hospodářském prostoru. A tím pádem i její faktická každodenní účinnost zejména při hromadně opakovaných a dlouhodobých jevech v lidsky různorodé společnosti.

Obnova smyslu pro míru včetně dbání právní přiměřenosti a zdravého rozumu proto patří mezi

úkoly dneška.

Souvisí s tím i **podstatné omezení**, nikoli snad bezbřehé rozšiřování a zdokonalování, bezduchých **automatizovaných postupů** včetně technických nástrojů umělé inteligence. Technologizovaná společnost, vymknutá ze sociálního cítění a zdravého rozumu, může přinášet spíše potíže až nebezpečí než užitek. Občasné sporné fotografie nebo kontroverzní mínění za to nestojí.

Příkladem slouží, jestliže poskytovatelé služeb „velmi velkých“ platforem online o své vůli odstraní zákaznicky vložené obrázky nahoty navzdory tomu, že byly zpřístupněny v medicínském kontextu.[20] Navíc za právního stavu a dlouhodobě udržované společenské atmosféry, kdy se v audiovizuálních mediálních službách ve smyslu směrnice EU a státních zákonodárství běžně veřejně setkáváme s mnohem „drsnějšími“ zobrazeními nahoty a zcela mimo medicínský kontext. Taková zobrazení, navíc zpravidla sledující zisk soukromého poskytovatele služeb platformy, jsou však v duchu práva EU a českého zákona o službách platforem pro sdílení videonahrávek zásadně možná.[21] Jinak řečeno, co běžně obstojí podle jednoho právního pramene EU, přinejmenším nepřímo neobstojí podle druhého. Určující je zásadně jen **velikost platformy online**.

Anebo, jiným **příkladem** poslouží, jestliže nadstátní obchodní korporace, provozující „velmi velkou“ platformu, odstraní z veřejné debaty politický projev, včetně kritiky a satiry týkající se politiků, navzdory tomu, že nedošlo k porušení obchodních podmínek. A tak bychom mohli pokračovat…[22] Zásahy podobného rázu mohou svědčit o **chybějící řádné odborné péči** a možná i o obyčejné nerozumnosti.

Nelze se pak podivovat nepřímému důsledku, jímž je nárůst případů mimosoudních řešení sporů, který by mohl potenciálně vést až k přetíženosti.

Máme nějakou dobrou zprávu na závěr? Máme.
Hodně zdaru v Košicích!

Prof. JUDr. Ivo Telec, CSc.

Autor je profesorem občanského práva a vedoucím Katedry soukromého práva a civilního procesu a Centra práva duševního vlastnictví Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, advokátem a mezinárodním rozhodcem.

---

[1] K některým zásadním právním otázkám tohoto nařízení viz autorův příspěvek *Nařízení EU o digitálních službách: možné právní nebezpečí.* Advokátní deník, 11. 4. 2023, >>> zde, [cit. 26. 1. 2026].

Dále viz autorův veřejný seminář na téma *DSA: nařízení o digitálních službách. Výhody nebo hrozby?* Seminář byl pořádán Právnickou fakultou Univerzity Palackého v Olomouci dne 21. 11. 2023. Videozáznam >>> zde, [cit. 26. 1. 2026].

Z doby před účinností, resp. již před přijetím, nařízení EU o digitálních službách informativně viz

např. *Fischer, K. – Drachovský, O.:* Víte, jak se účinně bránit proti zablokování účtu na sociální síti? Advokátní deník, 10. 10. 2020, >>> zde, [cit 26. 1. 2026]. Následně viz např. *Drachovský, O. – Zvolský, L.:* Smluvní podmínky sociálních sítí: Jaká má Facebook, Instagram a spol. práva k Vašemu obsahu? Právní prostor, 11. 1. 2024, >>> zde, [cit 26. 1. 2026].

[2] Zákon č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), ve znění pozdějších předpisů.

[3] Čl. 21 cit. nař. EU o digitálních službách.

Stav před přijetím tohoto nařízení jsem právně popsal v příspěvku *Internetový arbitr,* epravo, 25. 2. 2022, >>> zde, [cit 26. 1. 2026].

Na cit. příspěvek z roku 2022 zde navazuji, přičemž ostatní obsah v něm vyjádřený, kromě novějšího postupu podle DSA a v rozsahu DSA, zůstává nedotčený či stále právně politicky možný do budoucna. Týká se to i zákonodárně-politické otázky zřízení „internetového arbitra“ jako tribunálu soudního typu, podobného finančnímu arbitrovi. Jedná se o záležitost soukromoprávní ochrany práv, a to podle právního řádu členského státu EU, Vysoké smluvní strany.

Srov. např. německý zákon o zlepšení vymahatelnosti práva v sociálních sítích (NetzDG) z roku 2017, v pozdějším znění.

[4] K dispozici >>> zde, [cit 16. 1. 2026].

[5] Od té doby zmíněnému poskytovateli služeb řešení sporů napadlo přes 500 podání. Podrobnější zpráva by měla být zveřejněna v únoru nebo březnu 2026. [Osobní sdělení *Tomáše Klinky* ze dne 12. 1. 2026.]

[6] Kupříkladu irský, v Dublinu sídlící, poskytovatel služeb mimosoudních řešení sporů, *Appeals Centre Europe,* uvádí, že ve více než 75 % napadlých právních případech zvrátil postup poskytovatele platformy ve prospěch osoby, která mu předložila případ k urovnání. Jednalo se o případy na platformách *Facebook, Instagram, Threads, TikTok* a *You Tube;* viz *Appeals Centre Europe:* Transparency Report. November 2024 to August 2025, s. 7, >>> zde, [cit. 26. 1. 2026].

[7] K dispozici >>> zde, [cit. 26. 1. 2026]. Autorovi se však nepodařilo zkusmo použít českého jazyka.

[8] Viz >>> zde, [cit. 26. 1. 2026].

[9] V Česku by se jednalo o § 20d a násl. zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.

[10] Příslušné mezinárodní smlouvy nebo vzájemnosti či nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1783 ze dne 25. listopadu 2020 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských a obchodních věcech (dokazování), (přepracované znění).

[11] Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních (sděl. č. 550/1992 Sb.), Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie (č. 55/2006 Sb. m. s.), další příslušné mezinárodní smlouvy nebo vzájemnosti či přímo použitelné předpisy EU odkazované v zákonu č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů, jakož i tento zákon sám.

[12] Sněmovní tisk č. 69, předložený Poslanecké sněmovně dne 12. 12. 2025. Původně sněmovní tisk č. 776, vládou předložený dne 27. 8. 2024.

[13] Viz >>> zde, [cit. 26. 1. 2026].

Typickým příkladem šíření nezákonného obsahu v praxi bývá šíření předmětů práv duševního vlastnictví bez souhlasu vlastníka, nejde-li o zvláštní případ zákonného dovolení (zákonné licence). Například šíření kinematografických či televizních filmů, hudebních videonahrávek apod.

Tyto záležitosti bývají v praxi řešeny pomocí nástrojů automatizovaného rozpoznávání obsahu, se kterými počítá i náš autorský zákon.

[14] Viz >>> zde, [cit. 26. 1. 2026].

[15] Čl. 34 a násl. cit. nař. EU.

[16] Vl. vyhl. č. 150/1958 Ú. l.

[17] § 1 odst. 1 věta druhá o. z.

[18] Srov. např. autorův příspěvek Výrobky se zdravotními účinky, Zdravotnické právo a bioetika dne 7. 12. 2016, >>> zde, [cit. 26. 1. 2026]. Knižně vyšlo následně v autorově práci Právo komplementární a alternativní medicíny. Praha: Leges 2020, s. 314 an.

[19] Viz např. autorovo vystoupení na téma Youtubeři, influenceři a právo ze dne 10. 12. 2024 na kanálu Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci na You Tube, >>> zde, [cit. 26. 1. 2026].

[20] Viz jeden z věcných okruhů rozhodnutí v mimosoudních řešeních sporů in: *Appeals Centre Europe. Transparency Report,* … op. cit., s. 8.

[21] Viz zákon č. 242/2022 Sb., o službách platforem pro sdílení videonahrávek a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o službách platforem pro sdílení videonahrávek), ve znění pozdějších předpisů. Jedná se o případy poskytovatelů služeb pro sdílení videonahrávek, kdy poskytovatel služby nenese za ně redakční odpovědnost. Oproti televiznímu vysílateli nebo poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání typu „TV-likeness“ podle jiných zákonů.

Z počtu 9 „poskytovatelů služby sdílených platforem pro sdílení videonahrávek“, zapsaných ve veřejném úředním seznamu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, jsou 4 poskytovatelé, kteří poskytují platformy ke sdílení výhradně pornografického obsahu. [Stav k 26. 1. 2026.] Výjimku tvoří

jen dětská pornografie a potažmo některé jiné specifické pohlavní skutky, které jsou trestné podle českého trestního zákoníku.

[22] Viz věcné příklady druhů mimosoudních řešení sporů in: *Appeals Centre Europe. Transparency Report,* op. cit., s. 8.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Slovenské mimosoudní řešení sporů podle nařízení EU o digitálních službách
- Kontrola systémů vytápění – často přehlížená povinnost od firem po SVJ
- Předběžné opatření jako nástroj ochrany vlastníka nemovitosti
- Povolení kamerového systému s identifikací osob na letišti
- Environmentální tvrzení společností v hledáčku EU: Jak se vyhnout greenwashingu a obstát v nové regulaci?
- Jak fungují plánovací smlouvy v reálných situacích (1. díl)
- Rozvod? Už k němu nemusíte. Shrnutí podmínek, za jakých nebudete u soudu vyslýcháni, dokonce ani nebude nutná Vaše osobní účast
- Jaké klíčové změny přináší návrh novely stavebního zákona?
- Byznys a paragrafy, díl 26.: Smírčí řízení jako alternativní nástroj řešení sporů mezi podnikateli
- Pozemkové úpravy aneb „malé“ vyvlastnění
- Nová éra v boji proti nekalým obchodním praktikám: Co přinese nové procesní nařízení EU?